

Vishwanath Prasad Tiwari

Visat núm. 19

(abril 2015)

per Sameer Rawal

Vishwanath Prasad Tiwari, nascut l'any 1940, és la veu del poble on va néixer, la veu del seu temps, la veu que sap dibuixar l'angoixa de l'ànima. Crític, assagista i poeta de renom en llengua hindi, ha perseverat a perfeccionar-se treballant la llengua, la literatura i les subtileses del pensament.

Nascut set anys abans de la independència de l'Índia en un petit poblet del districte septentrional de Gorakhpur (estat d'Uttar Pradesh), a pocs quilòmetres de la frontera amb el Nepal, Tiwari no ha abandonat mai les arrels. De fet, les ha enfortides, les ha fetes visibles i les ha mantingudes, contràriament a l'ordre natural, en les seves obres. Actualment presideix l'Acadèmia Sahitya, establerta el 1954, la més important i prestigiosa de les lletres de l'Índia, que ha publicat al voltant de 6.000 llibres en 24 idiomes del país, a més d'organitzar una gran varietat de tallers, seminaris, conferències i xerrades sobre la literatura Índia, i de concedir anualment el premi literari nacional més assenyalat. Tiwari continua mantenint les riques i diverses tradicions de l'acadèmia sent ell mateix.

Quan el vaig veure per primer cop, anava vestit amb *kurta*, una samarreta llarga tradicional de l'Índia, que sempre porta posada amb un *dhoti*, un tapall semblant a uns pantalons llargs i amples, o amb un *pyjama*, uns pantalons amples que van lligats amb una corda a la cintura. També tenia als peus *aalta*, un tint taronja que s'utilitza per decorar-ne el contorn, cosa que de seguida em va cridar l'atenció. Volia demanar-li per què n'hi tenia, però semblava massa per a la primera trobada. Dies més tard el tema va sorgir, i em va explicar que se'ls havia tenyits per a una cerimònia com a cap de família. A les ciutats caòtiques, altament urbanitzades i en continu expansió de l'Índia contemporània gairebé no es veuen mai persones amb *aalta* al peu: sembla anòmal, però, alhora, natural.

A la seva autobiografia, *Asti aur Bhavti (Ser i convertir-se)*, publicada el 2014, que gairebé es llegeix com una novel·la, Tiwari compromet el lector amb veritats, agitacions, filosofies, certes i discrepàncies de la vida en què viu. Els seus records segueixen una progressió, com pertoca al gènere; però, a part d'això, el seu punt de vista analític i crític apareix des del començament i desafia d'una manera immortal la progressió autobiogràfica. Observa la seva vida des de sobre, des de sota i també lateralment, i es barreja amb l'època i el temps que ha viscut.

La majoria dels habitants de l'Índia encara viuen en àrees rurals; demogràficament parlant, l'Índia rural no és pas al mateix nivell que la urbana, i normalment la defineixen amb epítets com endarrerida, subdesenvolupada, tradicional i ortodoxa. La poesia, els assaigs i altres textos de Tiwari mostren un punt de vista privilegiat sobre la realitat de l'Índia rural, sense glorificar-la ni ampliar la bretxa amb la urbana. Més aviat, Tiwari tendeix a la introspecció en cada pregunta i cada dubte: per exemple, contempla profundament les confusions i tribulacions que va tenir de jove a causa de triar la carrera professional, o quan va arribar per primer cop a la capital, Delhi, i va quedar intimidat mentre travessava els carrers plens de trànsit.

A part de deixar-hi entreveure la seva ment i el seu cor, als escrits i a l'autobiografia també s'hi pot obtenir una visió històrica del seu temps, de la política i dels aspectes literaris i socials de l'Índia on va créixer. La seva veu, també anecdòtica, resumeix el viatge mitjançant diferents fites, grans o petites, i moments que han definit la seva pròpia recerca per ser algú o simplement per arribar on és avui.

Els lectors de la poesia també experimenten els aspectes filosòfics i metafísics de les seves expressions, la riquesa de les quals, des d'un punt de vista lèxic, ens ensenya l'abast del poeta. Hi ha una dita en hindi, «el poeta toca, fins i tot, el que el sol no pot tocar», del tot pertinent en el cas de Tiwari.

Abans de l'Acadèmia Sahitya, Tiwari va ser cap del Departament d'Hindi a la Universitat de Gorakhpur, coneguda per l'elevada qualitat en la recerca i les tradicions acadèmiques, i ha estat guardonat moltes vegades per les seves contribucions a la literatura hindi i a la crítica: Vyas Samman, Birla Foundation, Delhi, 2010; Hindi Gaurav Samman, Uttar Pradesh Hindi Sansthan, 2007; Sahitya Bhushan Samman, Uttar Pradesh Hindi Sansthan, 2000; Pushkin Samman Award, Bharat Mitra Sangathan (India-Russia Friendship Organisation), 2003.

Ha estat traduït al rus, anglès, oriya, kannada, malayalam, tàmil, marathi, rajasthani, bengalí, nepalès i les llengües gujarati. La seva producció acadèmica i creativa és immensa: conté dotze llibres sobre recerca i crítica literària, set llibres de poesia, tres diaris de viatges i més de vint llibres com a editor. A més, publica i edita *Dastavez (Document)*, una revista literària, que circula d'ençà del 1978, que conté un valor històric i literari incalculable. De les obres de Tiwari se n'han fet llibres i se n'han escrit tesis doctorals.

Una diferència important entre Tiwari i altres escriptors indis contemporanis, especialment aquells que han estat traduïts més cops a l'anglès o a altres llengües europees, o bé que han escrit directament en anglès, és que pertany a una mena d'intel·lectuals que no es fixen en Occident per percebre d'alguna manera qui són o què voldrien ser. Per incongruent que sembli, l'hindi i altres literatures regionals de l'Índia, amb gairebé divuit llengües oficials, tenen força autors i crítics (més que no sembla) que pertanyen a aquest grup.

Acabarem l'article amb l'última línia de l'autobiografia de Tiwari: «Habites cada cos d'aquest univers, Oh! Ànima del Món! Perdona! El meu viatge va començar en la foscor i m'hauria perdut en una altra foscor, desconeguda. He il·luminant els meus dubtes, encantaments i deliris —perdona'm aquesta falta.»

La paraula de Tiwari és, sens dubte, honesta.

Traduït per Laura Fernandez Barroso